



PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0018/2011

1.2.2011

ZALECENIE

w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Południowej Afryki, z drugiej strony, zmieniającej umowę w sprawie handlu, rozwoju i współpracy (10297/2010 – C7-0190/2010 – 2010/0119(NLE))

Komisja Rozwoju

Sprawozdawczyni: Eva Joly

Objaśnienie używanych znaków

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza (pierwsze czytanie)
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza (drugie czytanie)
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza (trzecie czytanie)

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu.)

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI LEGISLACYJNEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	5
UZASADNIENIE	6
OPINIA KOMISJI HANDLU MIĘDZYNARODOWEGO	10
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	14

PROJEKT REZOLUCJI LEGISLACYJNEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Południowej Afryki, z drugiej strony, zmieniającej umowę w sprawie handlu, rozwoju i współpracy
(10297/2010 – C7-0190/2010 – 2010/0119(NLE))

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (10297/2010),
 - uwzględniając projekt umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Południowej Afryki, z drugiej strony, zmieniającej umowę w sprawie handlu, rozwoju i współpracy (7437/2008),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 217 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0190/2010),
 - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0018/2011),
1. wyraża zgodę na przyjęcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Republici Południowej Afryki.

UZASADNIENIE

Wcześniejsze akty i procedura

Geneza umowy, w sprawie której zwrócono się do Parlamentu o wyrażenie zgody, była stosunkowo długa, a dotycząca jej procedura dość złożona.

Pierwsza umowa o handlu, rozwoju i współpracy między Wspólnotą Europejską i jej Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Południowej Afryki, z drugiej strony, została podpisana w Pretorii dnia 11 października 1999 r. i weszła w życie dnia 1 maja 2004 r. na czas nieokreślony¹.

Zgodnie z art. 18 i 103 tej umowy wprowadzającymi do niej klauzulę przeglądową (zwaną jednak w art. 103 „rewizją”) powinna była ona zostać poddana przeglądowi („rewizji”) w ciągu pięciu lat od jej wejścia w życie. Główne założenia tego przeglądu zostały opracowane wspólnie przez obie strony dnia 7 listopada 2005 r. na posiedzeniu Rady Współpracy, która jest organem mieszanym stworzonym przez strony w celu podejmowania wszelkich decyzji w dziedzinach objętych umową. Następnie Komisja przedłożyła wniosek o udzielenie pełnomocnictwa do prowadzenia negocjacji (czerwiec 2006 r.). Wówczas Rada udzieliła Komisji nie jednego, lecz dwóch pełnomocnictw (listopad 2006 r.): jednego dotyczącego zmiany umowy na mocy jej art. 106 ust. 1 (klauzula dotycząca zmian), który umożliwia Radzie Współpracy podejmowanie decyzji w sprawie wszelkich zmian proponowanych przez każdą ze stron umowy; drugiego umożliwiającego wszczęcie negocjacji dwustronnych w sprawie przeglądu postanowień umowy odnoszących się do jej wymiaru politycznego oraz kwestii z zakresu sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa.

Jednak w trakcie podwójnych negocjacji, które wówczas się nastąpiły, obie strony porozumiały się co do zaniechania, ze względu na spójność, tych pierwszych negocjacji – a więc stosunkowo elastycznej procedury zmiany – na rzecz tych drugich dotyczących przeglądu umowy: miały zatem powstać nie dwie, lecz jedna nowa umowa będąca rezultatem przeglądu pierwotnej umowy z 1999 r. Negocjowanie tej umowy wzięła na siebie Komisja w oparciu o podwójne wytyczne negocjacyjne Rady, konsultując się z obiema grupami roboczymi upoważnionymi przez Radę do asystowania Komisji w ramach tego zadania, a mianowicie z grupą roboczą ds. państw AKP i grupą roboczą ds. Afryki.

Z kolei negocjacje w sprawie handlu oraz kwestii z nim związanych (odpowiednio tytuły II i III umowy z 1999 r.) zostały zawieszono w oczekiwaniu na wyniki negocjacji w sprawie umowy o partnerstwie gospodarczym (APE) z Republiką Południową Afryki. Jednak jeżeli chodzi o sprawy celne, należy dla porządku wspomnieć, że w lutym 2010 r. Komisja przyjęła odrębny wniosek (COM(2010)0057) w sprawie stanowiska Unii w Radzie Współpracy dotyczącego taryf celnych załączonych do umowy z 1999 r. stosowanych przez RPA, aby zrównać je z taryfami ustalonymi w przejściowej umowie o partnerstwie gospodarczym i mającymi zastosowanie do innych państw członkowskich Południowoafrykańskiej Unii Celnej.

¹ Dz.U. L 311 z 4.12.1999, s. 3.

Wynik negocjacji

Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Południowej Afryki, z drugiej strony, zmieniająca umowę w sprawie handlu, rozwoju i współpracy, została ostatecznie podpisana dnia 11 września 2009 r. w Kleinmond (Republika Południowej Afryki) (zgodnie z decyzją Rady z dnia 1 kwietnia 2008 r. w sprawie podpisania zmienionej umowy¹).

Wpływ traktatu z Lizbony i zgoda Parlamentu

Od czasu wejścia w życie traktatu z Lizbony to nie Wspólnota Europejska, lecz Unia Europejska musi formalnie zatwierdzić umowę: decyzja Rady ma zatem na celu nie tylko zatwierdzenie umowy w imieniu Unii Europejskiej, ale również oficjalne powiadomienie strony południowoafrykańskiej, że od dnia 1 grudnia 2009 r. Unia Europejska, która zastąpiła Wspólnotę Europejską, wykonuje wszelkie prawa i ponosi wszelkie obowiązki Wspólnoty Europejskiej, a w szczególności te wynikające ze wspomnianej umowy. W postanowieniach zmienionej umowy z 1999 r. jest istotnie mowa o tym, że strony powiadamiają się wzajemnie o zakończeniu procedur zatwierdzenia oraz że zmieniona umowa wchodzi w życie w miesiącu następującym po miesiącu, w którym przekazano to powiadomienie.

Umowa ta jest technicznie rzeczą biorąc układem o stowarzyszeniu w rozumieniu art. 217 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; taki układ może, zgodnie z art. 218 ust. 6 tegoż traktatu, zostać zawarty wyłącznie po uzyskaniu zgody Parlamentu.

Z traktatu (w szczególności z art. 218), jak również z regulaminu (zwłaszcza z art. 81 i 90) wynika, że nie są dopuszczalne poprawki do tekstu umowy oraz że właściwa komisja (w tym przypadku Komisja Rozwoju) może jedynie wypowiedzieć się w celu zalecenia zgromadzeniu plenarnemu przyjęcia lub odrzucenia umowy (zgromadzenie plenarne podejmuje decyzję w drodze jednego głosowania większością oddanych głosów).

Treść porozumienia

Pierwotna umowa podpisana w Pretorii w 1999 r. stawia sobie za cel zacieśnienie współpracy dwustronnej w wielu dziedzinach i dąży do osiągnięcia wielorakich celów: zintensyfikowania dialogu dwustronnego, wspierania RPA w procesie transformacji gospodarczej i społecznej, wspierania współpracy regionalnej i integracji gospodarczej krajów Afryki Południowej oraz włączenia ich w gospodarkę światową, a także zwiększenia i liberalizacji wzajemnej wymiany towarów, usług i obrotu kapitałowego. Umowa ustanawia również regularny dialog polityczny na tematy będące w centrum zainteresowania obu stron, zarówno na szczeblu dwustronnym, jak i regionalnym (w ramach dialogu prowadzonego przez UE z krajami Afryki Południowej oraz z grupą krajów AKP). Tylko niecała dwudziestka artykułów (art. 65-82) na ponad sto (dokładnie 109) dotyczy konkretnie współpracy na rzecz rozwoju, do których można dorzucić 4 artykuły dotyczące finansowania ogólnej współpracy. Nie należy być może ukrywać, że pomimo nazwy umowa wydaje się być raczej umową gospodarczą i o wolnym handlu niż umową o współpracy na rzecz rozwoju. Jeżeli chodzi o tę ostatnią, zasadnicza część pomocy UE dla RPA jest finansowana z budżetu UE za pośrednictwem

¹ Dokument st7437/08.

instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju (ang. DCI). DCI na lata 2007-2013 obejmuje kwotę w wysokości 980 mln euro przeznaczoną dla RPA; krajowy program orientacyjny na ten sam okres wyznacza dwie priorytetowe dziedziny w ramach naszej współpracy na rzecz rozwoju w odniesieniu do RPA: z jednej strony, tworzenie miejsc pracy w ramach gospodarki nieformalnej i włączenie tych miejsc pracy do gospodarki formalnej; z drugiej strony, stworzenie infrastruktury dla świadczenia podstawowych usług zabezpieczenia społecznego oraz infrastruktury spójności społecznej; tenże program podkreśla zasadniczą rolę decentralizacji naszej współpracy, co pociąga za sobą zdecydowane włączenie społeczeństwa obywatelskiego w proces rozwoju. Inne postanowienia umowy dotyczą oprócz współpracy gospodarczej (której poświęcono cały tytuł umowy, tj. tytuł IV) szeregu bardzo ważnych obszarów współpracy związanych z rozwojem, takich jak współpraca w zakresie kwestii społecznych, w oparciu o zorganizowany dialog dotyczący m.in. wolności zrzeszania się, praw pracowniczych, praw dziecka, równości mężczyzn i kobiet, zwalczania przemocy wobec kobiet; współpraca w kwestiach środowiskowych, w szczególności dotycząca zmiany klimatu; współpraca w kwestiach kulturalnych; współpraca w zakresie zwalczania narkotyków i procederu prania pieniędzy; współpraca w zakresie zdrowia i walki z AIDS.

Umowa, będąca umową o współpracy, ustanawia również strukturę instytucjonalną, tworząc, jak już wcześniej wspomniano, Radę Współpracy.

Zmieniona umowa podpisana w Kleinmond w 2009 r. wnosi do pierwotnej umowy pewną liczbę interesujących zmian, a zwłaszcza następujące zmiany dotyczące rozwoju: rozbrojenie staje się zasadniczym elementem umowy, a dokładniej na równi z poszanowaniem zasad demokracji, podstawowych praw człowieka i zasady praworządności, współpracą w dziedzinie rozbrojenia i nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia; wprowadzono zasadę skuteczności pomocy jako celu współpracy na rzecz rozwoju oraz traktowanie priorytetowo operacji przyczyniających się w szczególności, w ramach walki z ubóstwem, do realizacji milenijnych celów rozwoju; ponadto dodano osobny artykuł o milenijnych celach rozwoju, aby przypomnieć zobowiązanie stron do osiągnięcia ich w 2015 r.; położono nacisk na konieczność ustalenia obszarów priorytetowych naszej współpracy na rzecz rozwoju we wspólnie przyjętych wieloletnich dokumentach programowych, w tym we wspólnych dokumentach programowych uzgodnionych z państwami członkowskimi UE, zgodnie z odpowiednimi aktami prawnymi UE dotyczącymi współpracy; podmioty niepubliczne zostały uznane jako takie (zamiast poprzedniego nazewnictwa „organizacje pozarządowe”) za partnerów współpracy uprawnionych do pomocy finansowej i technicznej.

Należy również zaznaczyć włączenie siedmiu nowych artykułów dotyczących siedmiu nowych, stosunkowo dobrze wytyczonych, dziedzin naszej współpracy z RPA: walka z rozprzestrzenianiem broni masowego rażenia i środkami jej przenoszenia poprzez podpisanie i przestrzeganie instrumentów międzynarodowych w tej dziedzinie, która staje się przedmiotem regularnego dialogu; zwalczanie terroryzmu; zwalczanie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz przestępczości zorganizowanej; zwalczanie wytwarzania i nadmiernego gromadzenia broni strzeleckiej i broni lekkiej oraz handlu nią; zapobieganie działalności najemników; poparcie dla Międzynarodowego Trybunału Karnego i jego działania, aby położyć kres bezkarności i promować poszanowanie egzekwowania prawa przez międzynarodowy wymiar sprawiedliwości; prowadzony będzie odtąd pogłębiony dialog polityczny w sprawie współpracy w dziedzinie migracji (współpracy tej poświęcony jest nowy osobny artykuł, zresztą bardzo szczegółowy), a w jej ramach zwłaszcza dotyczący

związku między migracją a rozwojem (obejmującego m.in. strategie zmierzające do zmniejszenia ubóstwa, poprawy warunków bytu i pracy, tworzenia miejsc pracy; uczestnictwo migrantów w rozwoju ich krajów pochodzenia; współpracę w celu rozwijania zdolności, w szczególności w sektorach ochrony zdrowia i oświaty, aby zmniejszyć negatywny wpływ „drenażu mózgów” na zrównoważony rozwój w Republice Południowej Afryki; sposoby pozwalające ułatwić zgodne z prawem, szybkie i efektywne kosztowo przekazywanie pieniędzy).

Rozszerzenie naszej współpracy na liczne nowe dziedziny należy wyraźnie, z punktu widzenia rozwoju RPA, przypisać zmienionej umowie, a rozszerzenie to, przewidziane jako zwykła możliwość w pierwotnej umowie z 1999 r., wynikało z woli obu stron (gdyż uzgodniły one wspólny plan działania ustanawiający strategiczne partnerstwo między RPA a Unią Europejską). Sprawozdawczyni byłaby jednak skłonna do utrzymania mieszanej opinii w sprawie zmienionej umowy, której filozofia i ogólna struktura, jak również odpowiednie znaczenie tytułów dają wszędzie pierwszeństwo kwestiom handlowym, gospodarczym i dotyczącym wolnego handlu, być może ze szkodą dla podejścia skupiającego się na rozwoju, które według sprawozdawczyni powinno być jeszcze bardziej śmiałe i horyzontalne, mimo że jest ona zadowolona z nowych postanowień włączonych do zmienionej umowy, a zwłaszcza z tych dotyczących walki z ubóstwem, skuteczności pomocy, milenijnych celów rozwoju czy związku między migracją a rozwojem.

Zalecenie sprawozdawczyni

Wobec powyższego sprawozdawczyni sugeruje, by Komisja Rozwoju zaleciła Parlamentowi wyrażenie zgody na przyjęcie umowy i pragnie, by nowe postanowienia umowy związane z rozwojem oraz nowe obszary współpracy, które umowa ta przewiduje, były w pełni stosowane i podlegały na etapie wdrażania umowy uważnemu monitorowaniu w świetle art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu unii Europejskiej, to znaczy w poszanowaniu celów Unii w zakresie współpracy na rzecz rozwoju – celów, które Unia musi uwzględniać w realizacji wszystkich swoich polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, przy czym głównym celem jest zmniejszenie, a docelowo likwidacja ubóstwa.

17.1.2011

OPINIA KOMISJI HANDLU MIĘDZYNARODOWEGO

dla Komisji Rozwoju

w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Południowej Afryki, z drugiej strony, zmieniającej umowę w sprawie handlu, rozwoju i współpracy (10297/2010 – C7-0190/2010 – 2010/0119(NLE))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Niccolò Rinaldi

ZWIĘZŁE UZASADNIENIE

Stosunki handlowe oraz współpraca na rzecz rozwoju między Republiką Południowej Afryki a Unią Europejską regulowane są przez umowę o handlu, rozwoju i współpracy (TDCA), która została podpisana w październiku 1999 r. TDCA została częściowo wdrożona w 2000 r., a całkowicie w maju 2004 r., jeszcze przed ustanowieniem Komisji Handlu Międzynarodowego.

Pierwotna TDCA z Republiką Południowej Afryki podlegała zatem kompetencjom komisji DEVE. W poprzedniej kadencji komisja DEVE była odpowiedzialna za sprawozdania dotyczące dwóch protokołów dodatkowych związanych z przystąpieniem nowych państw członkowskich.

TDCA jest wszechstronnym porozumieniem ustanawiającym „strefę wolnego handlu”. Dotyczy głównie przepływu towarów, ale zawiera również postanowienia dotyczące usług i inwestycji, jak również innych kwestii, jak zamówienia publiczne, polityka konkurencji czy własność intelektualna. Postanowienia handlowe uzupełnia wszechstronny pakiet w zakresie wspierania rozwoju.

Celem TDCA jest zapewnienie Republice Południowej Afryki lepszego dostępu na rynek unijny i odwrotnie. Pod koniec obowiązywania okresu przejściowego TDCA około 95% eksportu z Republiki Południowej Afryki do UE będzie całkowicie zliberalizowane, a do większości pozostałych produktów będą miały zastosowanie korzystne preferencje taryfowe w ramach GSP.

Aby chronić słabsze sektory obu stron umowy, niektóre produkty nie zostały objęte TDCA, a

inne zostały tylko częściowo zliberalizowane. W przypadku UE są to głównie produkty rolne, a w przypadku Republiki Południowej Afryki są to przede wszystkim produkty przemysłowe, zwłaszcza niektóre produkty motoryzacyjne i niektóre produkty tekstylne i odzieżowe.

Umowa określa szczegółowy zbiór zasad dotyczących pochodzenia produktów oraz zawiera dwustronną klauzulę ochronną w odniesieniu do produktów, które powodują lub mogą powodować poważne szkody dla przemysłu drugiej strony umowy.

TDCA zawiera postanowienia mające na celu unikanie praktyk antykonkurencyjnych oraz uznaje konieczność zapewnienia odpowiedniej ochrony własności intelektualnej. Ponadto TDCA przewiduje ścisłą współpracę w wielu dziedzinach związanych z handlem, w tym w zakresie służb celnych, wolnego przepływu usług i kapitału oraz harmonizacji zasad i norm.

Od wejścia w życie TDCA handel towarami między UE a Republiką Południowej Afryki znacznie wzrósł. UE jest najważniejszym partnerem handlowym Republiki Południowej Afryki: w 2009 r. Republika Południowej Afryki wyeksportowała do UE około 34% wszystkich wyeksportowanych produktów, a z UE pochodziło około 35% ogółu produktów importowanych przez Republikę Południowej Afryki.

Pomimo światowego kryzysu gospodarczego w tym samym roku wartość eksportu RPA do UE osiągnęła 14,96 mld EUR, a wartość importu RPA z UE 16,1 mld EUR.

W umowie TDCA przewidziano przeprowadzenie przeglądu. Zgodnie z art. 18 i 103 TDCA, w których przewidziano przegląd umowy po pięciu latach od jej wejścia w życie, w 2004 r. przeprowadzono śródk okresowy przegląd, po którym strony postanowiły zmienić postanowienia umowy.

W 2005 r. Wspólna Rada Współpracy określiła główne linie przyszłych zmian umowy w sprawie handlu, rozwoju i współpracy, obejmujące dalszą liberalizację handlu, drobne zmiany w tytule dotyczącym współpracy na rzecz rozwoju, uaktualnienie sformułowań niektórych postanowień dotyczących współpracy gospodarczej i współpracy w innych dziedzinach oraz wprowadzenie nowych postanowień w kwestiach takich jak terroryzm, Międzynarodowy Trybunał Karny, broń masowego rażenia, najemnicy i broń strzelecka.

Zmiana nie obejmuje głównych aspektów dotyczących handlu, ponieważ przegląd postanowień dotyczących handlu i kwestii z nim związanych został zawieszony w oczekiwaniu na wyniki negocjacji w sprawie umowy o partnerstwie gospodarczym.

Sprawozdawca chciałby podkreślić znaczenie stosunków między Republiką Południowej Afryki a UE oraz konsekwencje, jakie będzie miało dla Republiki Południowej Afryki nieratyfikowanie zmienionej TDCA lub opóźnienie jej ratyfikacji.

TDCA jest bowiem bardzo korzystna dla Republiki Południowej Afryki. Republika Południowej Afryki i UE zawarły w 2007 r. strategiczne partnerstwo, które jest politycznym planem towarzyszącym TDCA.

W różnych sektorach, np. w sektorze nauki i technologii, udało się ustanowić fora współpracy na wysokim szczeblu z myślą o utworzeniu dalszych forów w dodatkowych sektorach, jak współpraca celna czy edukacja.

Sprawozdawca zachęca Republikę Południowej Afryki do wykorzystania tak zwanych zasad

elastyczności włączonych do porozumienia TRIPS, jak licencje przymusowe i mechanizmy przewidziane w art. 30 tego porozumienia, tak aby mogła ona zapewnić dostęp do podstawowych lekarstw po przystępnych cenach, oraz nalega, by UE nie prowadziła negocjacji w sprawie postanowień porozumienia TRIPS-plus dotyczących farmakologii i mających wpływ na zdrowie publiczne i dostęp do leków, jak wyłączność danych, poszerzanie patentu i ograniczanie podstaw licencji przymusowych.

UE jest ważnym strategicznym i handlowym partnerem Republiki Południowej Afryki, zważywszy na to, że UE uczestniczy w jednej trzeciej obrotów handlowych Republiki Południowej Afryki. Republika Południowej Afryki jest również obecnie jednym z jedynie dziewięciu (w tym Brazylia, Indie i Chiny) partnerów strategicznych UE oraz jedynym jak na razie krajem Afryki, który podpisał umowę o partnerstwie strategicznym z UE.

Sprawozdawca chciałby również podkreślić, że w zmienionych sekcjach TDCA nie ma nic kontrowersyjnego, co uzasadniałoby odroczenie ratyfikacji.

Jeśli nie dojdzie do ratyfikacji umowy lub zostanie ona odroczone na jakiś bliżej nieokreślony termin, Republika Południowej Afryki poniesie również koszty różnych utraconych korzyści. Już samo odroczenie może zakłócić obecną współpracę między Republiką Południowej Afryki a UE, natomiast zupełne odstąpienie od ratyfikacji umowy może doprowadzić do zaprzepaszczenia szansy na bardziej korzystną i głębszą współpracę między tymi dwoma partnerami.

Komisja Handlu Międzynarodowego zwraca się do Komisji Rozwoju, właściwej dla tej sprawy, o zalecenie Parlamentowi wydania zgody.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	17.1.2011
Wynik głosowania końcowego	+: 22 -: 0 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	William (The Earl of) Dartmouth, David Campbell Bannerman, Daniel Caspary, Christofer Fjellner, Bernd Lange, Emilio Menéndez del Valle, Vital Moreira, Cristiana Muscardini, Niccolò Rinaldi, Helmut Scholz, Peter Šťastný, Keith Taylor, Iuliu Winkler, Pablo Zalba Bidegain
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Josefa Andrés Barea, Francesca Balzani, Catherine Bearder, José Bové, Salvatore Iacolino, Syed Kamall, Jarosław Leszek Wałęsa
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Elie Hoarau, Marietje Schaake

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	26.1.2011
Wynik głosowania końcowego	+: 27 -: 0 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Thijs Berman, Michael Cashman, Ricardo Cortés Lastra, Corina Crețu, Véronique De Keyser, Nirj Deva, Leonidas Donskis, Charles Goerens, Catherine Grèze, András Gyürk, Eva Joly, Filip Kaczmarek, Franziska Keller, Miguel Angel Martínez Martínez, Gay Mitchell, Norbert Neuser, Bill Newton Dunn, Maurice Ponga, Birgit Schnieber-Jastram, Michèle Striffler, Alf Svensson, Eleni Theoharous, Ivo Vajgl, Iva Zanicchi, Gabriele Zimmer
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Martin Kastler, Wolf Klinz, Csaba Óry, Patrizia Toia